

HORROR

1

Elsötétítette a szobát, és a fotelba ült az ősrégi Olivetti számítógép mellé. Munkához nem használta, mindig Pac-Mant játszott rajta. Megnyugtatta az öreg, fénytelen monitor, a kirajzolódó sötétkék vonalak, a fekete háttér. Most először élt igazi redőnyös házban, tetszett neki, hogy a legnagyobb nyárban is be tud sötétíteni, ülhet egész délután a kellemes hűvösben. Csak néha ment ki vécére, vagy a kockaköves konyhába limonádéért.

Kis kecskeszakállát húzkodva kilépett a ház elé. Jól megnézte az ereszt. Úgy érezte, hálás az életnek, hálás, hogy itt van.

2

– Inkább nem – mondta. Nem nézett rám. Miután beszámolója végére ért, azt javasoltam, szólítsa meg a nőt. A tejeskávé bögrét nézte, amelynek szegélyén piros pontok futottak körbe.

Alig húsz perce ültünk be Simonnal a Kazinczy utcai kávézóba, látszólag jó kedve volt, munkámról, gyerekeimről kérdezett. – Minden rendben – feleltem gyorsan, mert vártam, hogy rátérjen találkozónk témájára. Először szeptember végén említette, hogy különös dolgot vett észre. Hazafelé menet, amikor egyedül baktat a kihalt kis utca keskeny járdáján, újra és újra ugyanaz esik meg vele. Először megrémisztette a jelenség, sehogy sem tudott napirendre térni a furcsa találkozások fölött. Minél többször ismétlődött, annál inkább felfigyelt az irracionális részletekre.

Október közepén véletlenül futottunk össze egy filmvetítés előtt, munkahelyén, a Francia Intézetben. Találkoztunk, csak pár percünk volt, de azért szóba hozta a biciklis jelenést.

– Már vagy tíz napja nem láttam – mondta. – Ennyi időre nem szokott eltűnni.

– De hát korábban épp azt mondtad, milyen rémisztő. Most meg hiányzik?

Simon nem válaszolt egyből. Arca elfelhősödött, felsóhajtott.

– Mióta tisztáztam magamban, hogy nem lehet véletlen a felbukkanása, olyankor is nyugtalanít, ha nem látom – felelte habozva. – Sőt azokon a napokon nyugtalanít igazán. Talán éppen a távolmaradásával akarja éreztetni, hogy nem jó helyen keresem a megoldást.

Simon, túlkombinálad a dolgot, válaszoltam volna szívem szerint, de aggódó képe láttán tudtam, nem intézhetem el ennyivel. Itt csak az empátia segít.

– Találkozzunk, még egyszer mesélj el mindent – biztattam. – Több szem többet lát. Biztos támad valami jó ötletünk.

Megint nagyot sóhajtott, aztán megrázta magát, és órájára nézett.

– Menj be, kezdődik a film – figyelmeztetett elcsukló orrhangon, lemondóan.

– Oké, de hívj fel holnap az irodában. Találkozzunk! – paskoltam meg a felkarját.

Ehhez képest majd' három hétig nem jelentkezett. Csak november első hetében csörgött a telefonom, zilált hangja hallatán rögtön tudtam, nem oldódott meg az ügy. Biztosra vettem, ismét a riasztó jelenésről fogunk beszélgetni, szeretné szavakba önteni, mi bántja, miért nem szabadul a végtelen tépelődés köreiből. Hiába áltattam magam, hogy a hallgatás jót jelent, biztos azért nem telefonál, mert éli világát, talán elköltözött, már meg is feledkezett a kísérteties nőről – hamis reményeim nyomban szertefoszlottak.

– Mi van a biciklistával, Simon – kérdeztem tehát most, november elején, a Kazinczy utcában –, minden rendben? Gondolom, erről akartál beszélni.

Első két találkozónkon már alaposan ki-tárgyaltuk a lényeges részleteket, úgyhogy

nagyjából mindent tudtam. Rózsaszínű kisestélyis nő, magas sarkú cipőben, csillogó metál piros versenybiciklivel. Simon a harmadik eset közben fogott gyanút; noha már először is felkapta fejét a különös összehatást kiváltó jelenségre, elsőre nem tűnt fel neki, hogy a kerékpár zökkenők nélkül, valószínűtlenül gyorsan halad, és a nő látványa összességében elűt a pillanatnyi fényviszonyoktól. Rögtön másnap délután újra ugyanazon az utcasarkon fordult be hazafelé menet, és megint meglátta. Ekkor leginkább a különös véletlen, az ismétlődés sorszerűsége kötötte le figyelmét. Harmadnap, a harmadik felbukkanáskor vált igazán lidércessé az élmény: egyértelműen le tudta szűrni, hogy a kihalt utcán lendületesen átteperő versenybiciklis alak nem lehet más, csak vetítés. Amint hazaért, megnyitotta a szövegszerkesztőt az albérlletben található számítógépen, és feljegyezte benyomásait. A dokumentumot az aznapi dátummal nevezte el: 2009. szeptember 28., csütörtök. Ijesztő, felkavaró eset, írta. Másnap, péntek reggel is zaklatott volt, amikor a valószínűtlenül vonásokat sorolta: a borús idő ellenére a nő hajában megcsillant a napfény, a betonozatlan utcában a kerékpár nem verte fel a port, ami azt illeti, mintha egy-két centiméterrel a talaj fölött lebegve haladt volna, a gép száguldott, pedig a nő nem is hajtotta, csak pihentette lábát a pedálon, és mindannyiszor ugyanazt a ruhát viselte, mi több, az estélyi vállpántja ugyanúgy volt megcsavarodva. Nem túl hosszan láthatta Simon a biciklist, hiszen ezzel a tempóval csak néhány pillanattig tartott az út a sarokig, három felbukkanás mégis elégnek bizonyult ahhoz, hogy a francia fiú riadalomtól felfokozott érzékekkel rögzítse az apróbb mozzanatokot is. Azon a szeptemberi péntek délelőttön, első beszélgetésünkkel nekem sem maradtak kétségeim: Simon valóban jelenés tanúja volt, a különös biciklista nem lehet hús-vér teremtmény, legalábbis a tér – időnek közvetlenül abban a szeletében nem.

Simon arcára megint ugyanaz a nyugtalanság ült ki, mint amit a filmvetítés előtt láttam rajta.

– Tegnap újra ott volt – mondta rekedten, és lehajtotta a fejét. Hozzá sem nyúlt a kávéhoz. Nem értettem, ez miért olyan nagy szám, hiszen már eddig is számtalanszor találkozott a biciklissel, volt ideje megszokni. Láttam, milyen ideges. Vártam. Nem folytatta, elgyötörtten hallgatott. Burokként zárult ránk történetének különös atmoszférája, a zajos kávézó, a jövés-menés, a szomszédos asztaloknál egy-

Érintések, 170x140 cm, 2010

egy pillanatra felhangosodó vidám csevely sem oszlatta el a ránk nehezedő titokzatos, mégis jellegzetes szomorúságot.

Ekkor, közepesen hosszú csend után javasoltam Simonnak, legközelebb szólítsa meg a rózsaszín ruhás fiatal nőt.

– Nem akarom – mondta. Láttam rajta, hogy fél.

Simon augusztus végén költözött Marseille-ből Budapestre, lektorként dolgozik a Francia Intézetben. Valami miatt még otthon

kinézte magának a térképen Budapest negyedik kerületét, Újpestet, és a távolság ellenére ott, a kertvárosban bérelt magának lakást. Most, bő két hónappal később, a napos, de korai novemberi délutánokon is a metró végállomásán száll ki, hosszú sétát tesz a főúton, aztán lekanyarodva pár sarkot kelet felé halad, hogy elérje saját kis utcáját. Eleinte többször hívott magához, de akkoriban a gyerekek és a munka mellett nem jutott rá időm, hogy az öreg, kertés házikóban látogassam meg.

A hátborzongató nőalakot itt-tartózkodása második hetében pillantotta meg, egész pontosan szeptember huszonhatodikán, kedden – igaz, ez akkor még nem tűnt ilyen fontosnak. Háromszor kellett megisméltódnie a találkozásnak, hogy végérvényesen szöveget üssön az egyébként higgadt, lakonikus lektor fejébe, mennyire furcsa dolog is történik vele. Ami először személytelenül érdekesnek, bizarrnak, és a feltűnően öltözött nőnemű biciklista jóvoltából szinte csillámlóan hollywoodiasnak tűnt, csakhamar menthetetlenül nyomasztó tapasztalattá változott. Különös véletlen, hogy pont az első három felbukkanás utáni reggelen kávéztunk együtt először Budapesten. Szinte be nem állt a szája, lázas izgalommal elemezte az irracionális élményt és a mögé felsorakoztatható végtelen számú lehetőséget. Nem szakítottam félbe, csak füllettem. Végül elakadt, és rágyújtott. Csendben ültünk.

– Beszéljünk másról – mondta végül. – Mi van a gyerekeiddel?

Franciául beszélgettünk. Ahogy apró-cseprő, hétköznapi közjátékokról meséltem nekik, lassan kisimult az arca. Nagyfiam elsős volt a gimnáziumban, a kicsi pedig tíz éves fejjel kitalálta, hogy utcai mutatványos lesz, afféle botcsinálta pantomimművész. Simon érdeklődéssel adta át magát történeteimnek, bólogatott, olykor egy-egy ritkábban használatos jelzőt szúrt közbe, hogy gazdagítsa a szókincsemet. Tőlem nem fogadott el pénzt, mert még egyetemről ismertük egymást. Amikor 1990-ban cserediákként egy évet Marseille-ben töltöttem, rögtön az első héten összebarátkoztunk, és azóta sem szakadt meg a kapcsolat.

Egy héttel később, október hatodikán újra ugyanott, a Francia Intézetben találkoztunk. Üzleti levelet kellett írnom, ezzel kapcsolatban akartam nyelvi tanácsot kérni Simontól. Egy idő után megint a nyomasztó, visszatérő látomás került szóba.

– De miért nem költözöl el? – kérdeztem akkor, noha most, novemberi beszélgetésünkkel jóval több okom lett volna feltenni ezt a kérdést. Már nem hadart; mostanra tényleg maga alá gyűrte a felismerés, hogy

Osztály vigyázz, 2011, olaj, vászon, 50x40 cm

a rózsaszín ruhás biciklista mögött rejlő lidérces tapasztalatot személyesen neki szánja az élet. Nem bújhat ki alóla, nem hátrálhat meg. Fel kell tárnia, pontosan mit tartogat számára ez a bizarr ismétlődés, legyen bár hallucináció vagy különös, de ésszerű magyarázattal bíró jelenség. Azon a szeptemberi pénteken még azt hitte, talán nem mehet haza úgy a kis, kertés házba, hogy szembe ne találkozzon a versenybiciklis nővel. Aztán pár nap kimaradt. Simon már azt hitte, soha nem látja viszont. Ami kezdetben furcsaság volt, aztán megmagyarázhatatlan riadalom

forrása lett, kis idő múltán bizarr elégedetlenséget csempészett a fiú mindennapjaiba. A nyugodt, kisvárosi közeg ígérete csakhamar szertefoszlott számára Újpesten; lidérces fantáziaszüleményekkel telt meg a bérelt otthonában múló idő. Ha szembe jött vele a jelenés hazaúton, feltámadt benne a rettegés, hogy talán már nem is ura érzékszerveinek, hiszen amit lát, nem lehetséges. Ha pedig befordult a kis utcába, de nem közeledett az ijesztően sebes bicikli, nyergében a nap-sütötte nővel, nem értette, hol marad a vízió. Ebbe a szabálytalanságba talán még nehezebb lett volna beletörődnie, mint a minden hazatéréskor megismétlődő, hátborzongató megmagyarázhatatlanságba. Valami oka csak kell hogy legyen, ha egyszer előjön a jelenés, máskor meg nem. Terhes gondolatok ébresztették fel az éjszaka közepén, aztán hiába próbált visszaaludni. Nyúzottan, kárkás szemmel ódöngött hajnaltájban a verandán, aztán, ahogy hidegebbre fordult az idő, a zárt folyosón és a konyhában. Nem tudta kiverni fejéből a napról napra megismétlődő, álomszerű, nemkívánatos jövőt. Másnap újra be kell mennie a városba, futott át rajta a gondolat számtalanszor, és hazafelé jövet vagy szembetalálja majd magát a versenybiciklin ejtőző, estélyi ruhás nővel – magas sarkúja pihen a pedálon, miközben a kerékpár ezerrel teper, hiába felhős az ég, a nő haján és arcán meleg napfény játszik, a ruha pántja pedig még mindig ugyanott megcsavarodva –, vagy nem. Vagy szembetalálja vele magát, vagy nem. De miért?

Miért? – Simont már október hatodikán, pénteken, a Francia Intézet barátságos kávézójában is ugyanez a kérdés kínozza, igaz, akkor még nem halmozódtak fel benne a személyes tétek. Akkor még egyszerűen bizarr jelenségnek tartotta a kihalt utcában ismételten elvonuló vetített képet, amelybe történetesen ő botlott bele. Mostanra megváltozott a helyzet. Már nem elemezte lázas izgatottsággal a potenciális vetítés technikai követelményeit, nem gyújtott enyhén remegő kézzel cigarettára, hogy aztán folytassa végtelen fejtegetéseit a nő külsejéről, a bicikli sebességéről, haladási irányáról, a pár pillanatnyi tartamról, ame-

lyet a jelenés igénybe vesz. Nem ismételtette, hogy *mindannyiszor tökéletesen változatlan*, nem emelte ki, hogy *tökéletesen egyenes vonalban halad*. Enerválnak tűnt. Összetörte a jó két hónapja ránehezülő dilemma, a megoldatlanság állandósulása. Már az elköltözés is csak a kudarc beismerése lett volna. Az emlék talán lassacskán megfakul, a gyötrő tanácstalanság viszont betokosodott volna elméjébe: ugyan mi a fene lehetett ez? És, ami még borzalmasabb: nem kizárt, hogy a jelenés új lakhelyére is követte volna. Ezt ép ésszel nem kockáztathatta meg. Muszáj volt dűlőre jutnia. Még ha nem is értett semmit az egészből, még ha a hideg rázza is az idő előrehaladtával egyre kísértetiesebbé váló élménytől, fel kellett vennie a kesztyűt. Ezt a rejtelmet neki címezte az élet. Dolgoznia kell azon, hogy megemészti: ő, Simon, időről időre egy lebegve elvonuló nőt lát, aki nem biciklizéshez öltözött. Csak a hétvégék jelentettek kibúvót számára. Ilyenkor vidékre utazott, vagy ki sem kelt az ágyból. Akár kifelé, akár befelé irányozta kétségbeesett pihenési kísérleteit, ez az egy segített rajta: kimaradt a házhoz vezető séta. Most is csak azért tudott viszonylag összeszedetten ülni mellettem a kávézóban, mert hétfő volt. Hétfőgén ki sem mozdult otthonról, filmekkel, Skype-olással, kedves könyveivel ütötte el azt a néhány ébren töltött órát, egyébként pedig aludt, hogy behozzon valamit a hét közben összeszedett lemaradásból. Kedvencét, a Pac-Man játékot szinte elő se vette.

– De miért nem költözzél el? – kérdeztem Simontól még a kezdet kezdetén, szeptember 29-én reggel, a Francia Intézet kávézójában. Erre valami miatt nem tudta rászánni magát. Azt mondta, valami lappang a dolog mögött, képtelen lenne meghátrálni anélkül, hogy rájöjjön, mi a visszatérő jelenés nyitja. Nem szalaszthatja el az alkalmat, ismételte hajsztoltan.

– Szerintem költözz el, ha zavar a dolog – vetettem fel újra egy héttel később, miután megvoltunk az üzleti levéllel.

Némán ingatta a fejét.

– És ha taxival mégis haza?

– Az se működik – felelte. – Többször is

megpróbáltam, de mind kirak a főút sarkán, mondván: Innen már csak pár lépés, be tud menni. Egyirányú utcában lakom. Kocsival körbe kell kerülni az egész háztömböt, meg a mögötte levő gyártelepet, és egy hosszú szakasz ki sincs betonozva.

– Tessék? – Ezt nem értettem. Simon megismételte kicsit lassabban.

Diploma után Párizsban kaptam állást, de kilencvenévesben, amikor teherbe estem, hazaköltöztem, hogy itthon szüljem meg a fiam. Lassan már tizenöt éve csak efféle beszélgetések során volt alkalmam felfrissíteni franciatudásomat.

– Szóval a taxi sem megoldás – húzkodta kis kecskeszakállát Simon. – Ezért is igyekszem minél hamarabb hazamenni. Délutáni fényben is ijesztő látvány, de mégiscsak kevésbé durva, mint éjjel. Az első taxis próbálkozás után annyira beszartam, hogy konkrétan visszafordultam, és végül hotelben aludtam. Képzeld el, ugyanúgy gyöngyözött az izzadságtól, ahogy elsüvített mellettem a versenybiciklivel. Tűsarkúban, rózsaszínű kisestélyiben az éjszakában. Az volt a benyomásom, hogy ugyanúgy süt rá a nap, mint amikor délután látom. Olyankor engem és őt is sárgás fénybe borítják a lenyugvó nap hosszú sugarai, őt viszont éjjel is ugyanúgy érte valami láthatatlan, langyos alkony fénye. Észbontó volt.

Most, novemberben Simon már kicsit másképp gondolt vissza a nő első felbukkanására. Már nem rémisztette halálra a tünemény puszta irracionáltsága, inkább lehetőségként fogta fel a valószínűtlen részleteket. Kísérletezni kezdett; valahányszor újra feltűnt a kisestélyis látomás, más apróságokra figyelt oda, próbált egyre több adatot szerezni a látottak természetével kapcsolatban, hogy aztán ott-hon, a „tények” birtokában szabadjára engedhesse képzettársításait. Meggyőződésévé vált: az élet közölni akar vele valamit – a száguldó bringán mozdulatlanul ülő nő üzenet, amelyet dekódolnia kell. Úgy gondolta, áttelesen máris rendelkezésére áll a megoldást jelentő információ, csak rajta múlik: lassú, módszeres erőfeszítéssel felfejtheti a rejtélyt.

Mégis holtpontra ért. Az állandó rágódás so-

kat kivett belőle. Törődötten nézett maga elé.

– És mindig ugyanott látod? – próbáltam továbblendíteni gondolatmenetét. – Méterre ugyanott halad? Úgy értem, már vagy százszor hazamentél azóta, volt időd rendesen megfigyelni, nem vettél észre apró különbségeket?

– Attól is függ, melyik járdán jövök. Rögtön a taxis kudarc után, másnap délben, mikor a szállodából baktattam haza – úgy éreztem magam, mint egy hülye, kifizettem tizenöt-ezer forintot a semmiért, a páni félelmem miatt –, na mindegy, szóval úgy alakult, hogy a túlsó sarkon fordultam le a főútról, és a jobb oldali járdán mentem befelé. Ő meg ugyanúgy teper szembe, dekoltált báli ruhában. Lobog a haja. De azon az oldalon, egyszer csak, a kút után keresztbe jön egy árok. A nő meg le sem fékezett, simán átronygolt rajta. Mintha nem is az utat követné a bringa keréke, hanem fölötte lebegne. Nem is dőccent, mintha zsinóron húzták volna.

Az utat keresztező árkot már második beszélgetésünkkor, október hatodikán is említette. Simon leírása alapján kétségtelennek tartottam, hogy nem lehet hús-vér nőről szó. A jelenés valószínűtlen részletei ezt amúgy is kizárták. Úgy képzeltem el magam számára a versenybiciklis, napsütötte alakot, mint egy vetítést, valahogy úgy, mint amikor a kis robot, R2D2 megjeleníti Leia hercegnő hologramját Obi Wan Kenobi házában. Azzal a különbséggel, hogy ez a vetített kép nem egyhelyben áll és beszél, hanem kerékpáron – szintén vetített kerékpáron – ül, és figyelemreméltó sebességgel halad. Gyorsított filmfelvétel? – futott át az agyamon, de nem tudtam, a tempónak mi köze lehet az egészében teljesen valószínűtlen, zavaró jelenséghez.

Felajánlottam Simonnak, hogy munka után hazakísérem, hátha együtt leszünk tanúi ennek a valaminek – legyen bár látomás, vagy a valóság egyéb vetülete. Megbeszéltük, hogy délután négykor találkozunk a Deák téren, és elkészöntem tőle. Még dél sem volt, amikor a kisebbik fiam igazgatónöje telefonált: Balázs belázasodott, hányt történelemórán, érte tudok-e menni. Elkéredzkedtem a munkahelyemről, és aggódva indultam a Wesse-lényi utcai általános iskolához. Menet köz-

ben eszembe jutott, hogy a Simonnal megbeszéltem a programot, nem fog összejönni. Másik nap kell majd elkísérnem, gondoltam, és elővettem a mobilt, hogy üzenetet küldjek neki. A Blaha Lujza téren lépkedtem, épp a zebrahoz értem. A lámpa pirosra váltott. Megálltam a járdaszegélyen, hogy folytassam az SMS-írást, de a készülék valahogy kicsúszott a kezemből, és az úttestre pattogott. Szinte egyből átrobogott rajta egy busz.

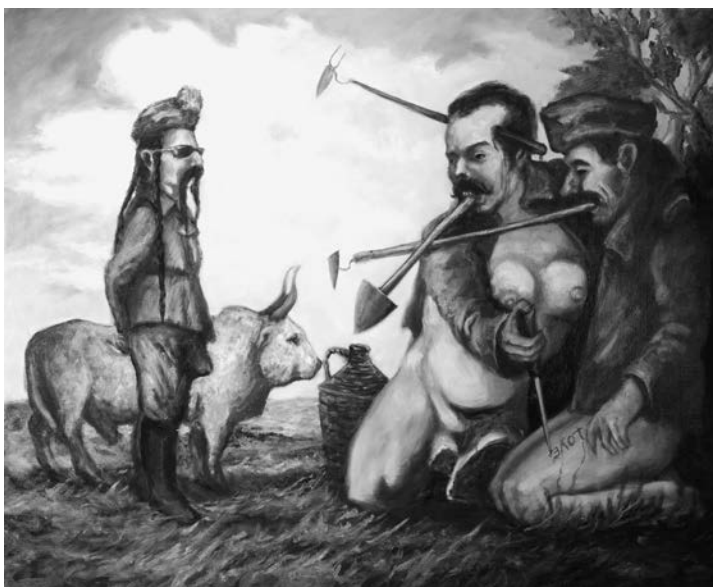
Csak hétfőn volt időm új telefont venni, és egyből Simont hívtam, de a száma azóta sem kapcsolható. Az e-mailjeimre sem válaszol. Nem tudom, mi lehet vele, már telefonáltam a Francia Intézetbe, de ott sem tudják, mi történhetett vele.

3

Simon rádöbben, a kép, amellyel, hogy jellegzetesen furcsa, tulajdonképp életlen is. A kormányra hajló lány mögötti háttérre összpontosított, és hamar meg is látta, amit keresett. Ferdén haladó, régi fajta, elemes betonpalánk szegélyezte az utca baloldalán húzódó ipari telket, és a négy panelgerenda magasságig rakott kerítés egyik szakaszán egy elem hiányzott. Be lehetett látni. És valóban, amit ott bent látott, azt a lehető legélesebben látta. Ezért volt a nő életlen; az előtérhez tartozik, amely ebben az esetben lényegtelen. Simon a hiányzó kerítéspanelen át benézve elbontatlan tornácós tanyaházat látott, megszólá-

lásig olyat, mint kedvenc gyermekkori mesekönyve borítóján. Meg sem várta, hogy a bicikliző nő eltűnjön – hiszen az ő feladata nyilvánvalóan csak annyi volt, hogy felhívja a figyelmet a kerítés mögött látszó házikóra –, Simon a nő nyomvonalát zavartalanul keresztezve máris a nyíláshoz sietett, és átlépett rajta.

A használaton kívüli gyártelepre gondolkodás nélkül behatoló franciára nem támadtak őrkutyák, nyugodtan vágott át a száz-százötven méternyi magas fűvön. Az élmény a házhoz közel érve sem tört meg. A porta nem utcára nyílt, az összes ablakon zárt spaletta, Simon mégis gondtalanul, képzeletgazdag gyermekkorra összes ismerősségével vetette át magát a nyitott veranda mellvédjén. Biztos volt benne, hogy bejut. Lenyomta a konyha felől nyíló, üveges ajtó kilincset, és már be is lépett, hogy boldog mosollyal nézzen szét a helyiségben. Azonnal meghalt. Még kezében a kilinccsel vívta meg alig pár másodperces haláltusáját, arcáról a lelkes kifejezést sem volt ideje letörölni. A rémület nem ült ki vonásaira. Induló üvöltése elfulladt, gyorsan szétmarta hangszálait a vegyszer. Az ajtó fölött diákcsínyekből ismert hevenyészett-séggel, pár fadarabra feltámasztva tömény sósavval teli, régimódi zománcos lavórt helyezte el valaki, nem tudni, hány évvel ez előtt, és a lebillenő edény tartalma telibe kapta a gyanútlan franciát.

Jóban, rosszban, 2011, olaj, vászon, 130x160,cm